

La senyoria de Crist

Romà Casanova, bisbe de Vic

En temps de fort individualisme, en què el subjecte s'afirma per damunt de tot, apareix, al mateix temps, el perill de les ideologies que imposen les seves premisses «indiscutibles», les quals moltes vegades neguen la mateixa realitat, anul·lant, per tant, la llibertat de les persones que les segueixen. Es pregona la llibertat i es cau fàcilment en l'esclavatge de les modes i del que «ara es porta». No podem oblidar mai que la llibertat personal, do de Déu, és al mateix temps conquesta contínua, la qual ens demana, en molts moments, valentia i coratge. Sense lluita no hi ha llibertat, perquè llibertat i veritat van unides.

En tots els tombants de l'esdevenir de la història de la humanitat es fa present Crist

En tots els tombants de l'esdevenir de la història de la humanitat es fa present Crist. Aquesta és la certesa que neix de la fe cristiana: *Jo seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món* (Mt 28,20). La presència de Jesús en un moment concret de la història, en un temps i un lloc determinats, amb les característiques de la humilitat —del qui proposa, no pas imposa— va fer sorgir per a alguns el refús, per a altres la fe en ell. Però la nostra fe tanmateix confessa que Jesucrist, mort i ressuscitat, «seu a la dreta del Pare, i des d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi». La reialesa de Crist sobre el món i la història es fa present en cada «ara i aquí» de les persones en les seves lluites per la veritable llibertat dins el propi cor, on, per l'acció i el mestratge de l'Esperit Sant, l'individu es deixa trobar per Jesús. La dinàmica, però, continua essent la mateixa: la de la humilitat del qui mai no imposa, sinó que proposa. La llibertat

de la persona és expressió de la dignitat rebuda de Déu mateix. Aquesta és la senyoria de Crist: el servei a l'autèntica llibertat nostra.

Sempre ens impacta de pensar com els primers cristians van donar, en la immediatesa de les primeries, el títol de «Senyor» a Jesús, amb tots els ressons de confessió de la seva divinitat, seguint les expressions reservades a Déu en el poble d'Israel. Enfront del poder polític, amb els «cèsars» que exercien el domini amb connotacions divines, ells confessen la senyoria de Crist. I molts moriren per aquesta confessió. Doncs bé, al llarg dels segles el poble cristià fidel continua confessant el mateix: «nostre Senyor Jesucrist». Afirmar la senyoria de Crist sobre el món i la història, i lluitar per viure-la fidelment, és font de llibertat, ara com sempre, enfront de les dictadures del jo tancat en ell mateix i de les ideologies que neguen la realitat.

